No. 133. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 4 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De Ministers op de vlugt.

Wij moeten het bekennen, de Kamer is ons meêgevallen. — Wij hadden niet verwacht, dat er 31 leden zouden gevonden worden, die het adres van antwoord aan eene publieke discussie verlangden te onderwerpen. — Het is zeker treurig, dat men zich over zoo iets te verheugen heeft!. Niets toch is natuurlijker, niets vloeit meer uit den aard der zake voort, en ieder van het twintigtal, dat onder aanvoering van den heer FABER VAN RIEMSDIJK, die de nalatenschap des heeren VAN RAPPARD aanvaard heeft, de geheimhouding voorstond, gaf een sprekend bewijs of van aristocratische onbeschaamdheid, of van absentie van alle constitutionele denkwijs. Al werd er maar één zoodanige in de Kamer gevonden, overal elders hadde men reden zich te bedroeven. — Bij ons evenwel, waar men, op het voorafgaande terugziende, met weinig te vrede moet zijn, dienen wij ons te verheugen dat slechts 2/5 der Kamer dat bewijs leverde, en de overigen hen overstemde.

Doch wat nu verder. De kern der aristocratische partij, en de Regering welke ditmaal het onderspit moest delven, gaf de zaak nog niet gewonnen.

Zoo de Ministers eens niet bij de discussie kwamen. Het doel eener publieke discussie was verijdeld! Heerlijke vondst door de Ministers en hunne beschermelingen, de aristocraten, uitgevonden! — Heerlijke vondst, doch eeuwige schande over hen! De Ministers kiezen het hazenpad, zoodra de meerderheid der vertegenwoordiging hen dwingt opening van zaken in het openbaar te geven.

Eene troonrede is de uiteenzetting van het gevoelen der Regering omtrent den stand van het oogenblik, de openbaarmaking van de plannen der Regering voor het vervolg, van het stelsel, dat zij voor de toekomst meent te moeten volgen.

Het antwoord op de troonrede moet het gevoelen der volksvertegenwoordiging uitdrukken, of zij met de Regering daaromtrent eenstemmig denkt, ja, dan neen.

Beiden zijn gansch iets anders dan hetgeen de heer FABER VAN RIEMSDIJK, met andere woorden Jonkheer RAPPARD II, hen wil doen zijn, eene bloote pligtpleging, als hoedanig Z. Ed. Mog. in het vervolg der zitting zeker alle aanbieding van wetten aan de Staten-Generaal zal beschouwen; — welke pligtpleging natuurlijk niet anders dan met eene onderdanige glimlach en eerbiedige dankbaarheids ja-knik mag worden beantwoord.

De troonrede en het antwoord moet, gelijk de heer DE KEMPENAER zeide, de grondslag uitmaken van het gemeen overleg.

Waar de troonrede duister is, moeten de Ministers, of diegene hunner, welke voor dezelve, of een bepaald deel van dezelve, aansprakelijk zijn, dat duistere ophelderen en toelichten; waar de troonrede zwijgt, en de Kamer spreken verlangde, moeten de Ministers dat stilzwijgen verklaren, de reden en de beteekenis er van mededeelen.

Daarom moeten de Ministers tegenwoordig zijn, als de Kamer over het antwoord beraadslaagt; opdat er geen misverstand plaats hebbe tusschen de Regering en de Kamer, men elkander wel verstaat, en daaruit zijn gedragslijn wete te ontleenen.

Dat gemeen overleg hebben de ministers nu ontweken; zich te verklaren hoe zij het belang des lands begrepen, en hoe zij daar in meenden te moeten voorzien, hebben zij geweigerd; zij kwamen, door de beraadslaging over het antwoord niet bij te wonen, er voor uit, dat de troonrede door hen met het doel was opgesteld om de vertegenwoordiging en de natie onkundig te laten, met hetgeen waaromtrent zij aan de vertegenwoordiging en de natie verantwoordelijk zijn.

De grondslag van den constitutionelen regeringsvorm hebben zij miskend.

Zoodra het wetten geldt, die de dierbaarste belangen der ingezetenen aantasten, zoodra eene bodemlooze schatkist moet gevuld worden, om daardoor alle misbruiken te kunnen handhaven, zoodra de Regering geld verlangt om zich eene kostbare aristocratie te vriend te houden. — Dan komen de ministers op de proppen, dan zijn zij in de wapenen om met slinksche wendingen, met schoonklinkende woorden hunne voorstellen te verdedigen. — Maar zoodra het hun pligt is aan de vertegenwoordiging en de natie bloot te leggen hoe zij het verkregen of nog te verkrijgen geld denken aan te wenden, uitsluitsel te geven dat dit geld in het belang der natie gebruikt is en gebruikt zal worden, dan verschuilen de ministers zich als de slakken in hunne holen.

Is er grooter bewijs te vinden, voor onze stelling, dat de Regering geen stelsel in iets ter wereld heeft, maar dat slechts afhankelijk stelt van de verlangens, welke eene aanmatigende aristocratie haar zal te kennen geven, en dat derhalve, het eenige, wat zij beoogt, is *het behoud*, zonder nog regt te weten *hoe*, uit vreeze, dat stelselmatigheid hen het verlies van dat behoud zou kunnen kosten.

Hadde de Regering zich niet de mond en armen des Heeren DE JONGE VAN CAMPENS-NIEUWLAND weten aan te schaffen, om in tijd van nood voor haar te bazuinen en gesticuleren, haar wegblijven hadde uit de onbekwaamheid van den grooten hakkelaar en monster-wet-fabrikant, en den stilzwijgenden soldaat-diplomaat om voor de vuist te spreken, kunnen geweten worden.

Nu blijft in de vlugt der Ministers voor de noodzakelijkheid van te spreken, alleen het bewijs over, dat zij dingen verlangen, dingen beoogen, die het daglicht niet mogen zien, — dat geheimhouding en stilzwijgen het eenige wapen is, waarmede zij in staat zijn zich te vrijwaren voor de gevolgen harer verantwoordelijkheid.

Die geheimhouding en stilzwijgen waar in een constitutionele staat openbaarheid vereischt wordt, is een hoon door de Regering aan de Kamer en de natie aangedaan. Zij bewijst niet alleen dat de Regering zich zelve bewust is kwalijk en ten verderve der natie te handelen; — maar zij zegt tevens; «al handelde ik kwalijk en ten verderve der natie, u gaat dit niet aan, doch alleen mij. Gij zult het wel vernemen wanneer de penningen op zijn. Dan eerst heb ik u noodig, eerder niet. Domooren die gij zijt, weet ge dan nog niet dat ik om u, niet gij om mij zijt. Ik lach in u."

»Hoe zal de natie zich dien hoon laten aanleunen? — Hoe zal de Tweede Kamer zich gedragen? — Zal men steeds blijven ondersteunen eene regering, die door haar stilzwijgen zoo openlijk voor de zaak uitkomt?

Wij zeiden boven, dat de Kamer ons was meegevallen. De Hemel gave dat zij op dien weg voortging. — Wij moeten bekennen dat wij haar nog niet vertrouwen. Reeds meermalen beloofde zij bij den aanvang harer zitting als het ware beterschap aan de natie, — maar als het op handelen aankwam, bleek het steeds dat zij de gedienstige medepligtige der Regering was. Wij zullen gedurende deze zitting hare handelwijze wantrouwend doch regtvaardig nagaan.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— In den Dublinschen *Evening-Post* vond men onlangs het verhaal van eene gevaarvolle luchtreis waarvan het volgende een zakelijk uittreksel is:

« Gisteren (14. October) heeft de Heer *Hampton* zijne tweede luchtvaart in de tuinen van Portobello gedaan. Even ruim vier ure is hij langzaam opgestegen, hebbende een lang touw aan het schuitje van zijn balloo. Zijn voornemen was niet al te hoog te gaan, opdat het publiek zijne bewegingen des te beter zou kunnen blijven volgen. Bij het weder dalen, zoo wel den ijzeren spoorweg van Drogheda als de zee willende vermijden, heeft hij getracht zulks op eene vlakte nabij Bayview-North-Strand te doen, en zich omstreeks eene mijl daar boven bevindende, heeft hij het gaz uitgelaten, waarop de ballon plotseling nedergedaald is. Het schuitje den grond reeds bijna rakend, heeft den Heer *Hampton* de zaamgevloeide menigte verzocht, het gord vast te houden, maar eene windvlaag heeft den ballon weder opwaarts en tot boven eenige naburige huizen gejaagd. Een schoorsteen van een dier huizen stond toevallig juist in den brand en het gaz, met dit vuur in aanraking komende, is er dadelijk eene ontploffing gevolgd: men zag de vlammen door de zwarte rookwolken spelen. De Heer *Hampton* heeft zich gelukkig langs den muur van het huis kunnen doen nederglijden en is opgevangen geworden door de menigte, die vreesde dat hij welligt reeds verstikt of verbrand mogt wezen. Van den ballon is bijna niet meer overig dan het schuitje, de taf is geheel verbrand. De grootte van den balloa was van 40 diameter op 60 voet hoogte, en de waarde van tusschen de 4 en 500 ponden sterling.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. October. De *Independant* van Montpellier geeft de volgende nadere bijzonderheden omtrent de gisteren door ons vermelde verwoesting van Cette:

« Twintig menschen omgekomen, een ontelbaar aantal gewonden, zes verzwolgen vaartuigen, beschadigde schepen bij honderden, twee honderd huizen verwoest, met derzelver muren ingestort, derzelver daken weggeslagen, derzelver meubelen verbrijzeld of bedorven. Ziedaar eene flaauwe schets van het tafereel dat wij voor oogen hebben.

« Wij spreken niet van de verslagenheid, waarin die verwoesting de stad gedompeld heeft, geene woorden zouden die kunnen hergeven; zij laat zich beter gevoelen, dan beschrijven.

« De Abt *Cross*, pastoor van de hulpkerk, bevond zich een oogenblik, voor de ramp, op den klokketoren van zijne kerk, tot waarneming van het weder. Onverhoeds ontwaart hij eene zwarte, over de haven dwarrelende wolk. Hij dacht dat het eene stoomboot was; maar weldra ziet hij de schepen opgenomen, tegen elkander gesmeten en in den vloed verzwolgen; ziende hoe ook de schoorsteenen en daken, op het naderen van de hoos, weggeslagen werden, haastte hij zich, om af te klimmen, maar was nog slechts halverwege den trap gekomen, of de nog niet voltooide klokketoren stortte achter hem in en sloeg het kerkdak in.

« Van de uitwerkselen der hoos worden de zonderlingste bijzonderheden verhaald; er zijn er enkele, waarvan wij de volle waarheid kunnen bevestigen. Zoo onder anderen hebben wij een gedeelte van het dak van het hotel der genie op het plein der Mairie en een ander gedeelte van hetzelfde dak op het Esplanade zien liggen; het is derhalve nagenoeg 800 ellen ver gevlogen. Het schildwachthuisje van de kazerne is tot op het plein der marine voortgezweept."

— Onze correspondent van het eiland Bourbon, de heer *Crosset*, schrijft ons van St. Denis, dat weldra een buitengewoon proces in dit land zal gevoerd worden. Het geldt de bestraffing van eenen slaaf, die zoodanig belust is op menschenvleesch, dat het hem gelukt is zeven kinderen te verslinden, en hij zelfs betrapt is, toen hij op het punt stond, om op de kerkhoven de lijken op te graven, ten einde aan zijnen verschrikkelijken eetlust te voldoen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 29. October. Onder de vele zelfmoor-

den in België telde men er eergisteren twee te Antwerpen. De een, *de Contich* genaamd, wierp zich voor den spoortrein, welke om 4 ure naar Brussel ging, en werd vermorseld. De tweede verkoos eenen minder gruwelijken dood; hij was tot gekkens toe verliefd op een meisje, hetwelk hem had afgeschreven, en wierp zich, des avonds, om half acht ure, in de Schelde, in de nabijheid van de Hollandsche stoomboot *de stad Vlissingen*. Drie matrozen sprongen hem na en redden hem nog bij tijds. Het koude water had zijn liefdevuur magtig verkoeld, zoodat hij dankbaar voor zijne redding was en beloofde nimmer meer om een meisje in het water te zullen springen. De Schelde is een goed geneesmiddel tegen overdrevene liefde.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, den 2. November. Bij het achtste der vijftien wets-ontwerpen op het stem- en kiesregt, zijnde dat der bijzondere wet voor de provincie Zeeland, wordt het getal van de leden der Staten dezer provincie bepaald op 48, van welke gekozen worden: 6 door de ridderschap, 21 door den stedelijken en 21 door den landelijken stand.

Voor den stedelijken stand geschiedt de benoeming in de volgende evenredigheid: door Middelburg 8, Vlissingen 3, Zierikzee 3, Goes 2 leden, Axel, Tholen, Hulst, Sluis en Vere ieder één lid.

Tot de verkiezing voor den landelijken stand wordt de provincie verdeeld in twaalf districten, waarvan de hoofdplaatsen zijn: 1. Arnemuiden, 2. Oost- en Westsouburg, 3. Oosterland, 4. Brouwershaven, 5. Sint-Maartensdijk, 6. Kapelle, 7. Heinkenszand, 8. Cortgene, 9. Aardenburg, 10. Oostburg, 11. Neuzen en 12. Hontenisse. Wegens het 2e, 3e en 8e district hebben één lid, en wegens elk der overige districten twee leden zitting in de provinciale Staten.

Om tot het stemregt of kiezerschap bevoegd te zijn, behoort men jaarlijks in de grondlasten, het personeel en patentregt te betalen: te Middelburg, stemregt f 90, kiezerschap f 200; Vlissingen f 50: f 100; Zierikzee f 60: f 150; Goes f 70: f 140; Axel f 50: f 100; Tholen f 40: f 80; Hulst f 55: f 140; Sluis f 30: f 60, en Vere f 20; f 40.

— Men meldt uit Hellevoetsluis, onder dagteekening van den 30. October:

« Gisteren namiddag is op 's Rijks werf alhier, in tegenwoordigheid der daartoe uitgenoodigde militaire en civile autoriteiten, met het beste gevolg van stapel geloopen Zr. Ms. schooner brik *de Huzaar*. Men had zich bij deze gelegenheid ook gevleid met een bezoek van Z. E. den Minister van Marine, die deswege vroeger de toezegging had gegeven, doch hetwelk echter is verhinderd geworden. Deze gebeurtenis had hier ter plaatse, alwaar sedert 1758 geene schepen waren gebouwd, eene algemeene belangstelling opgewekt, en zoo wel van hier als elders waren talrijke toeschouwers te zamen gevloeid, die het vaartuig bij het te water loopen met een daverend gejuich begroetten, terwijl de muzijk van Zr. Ms. wachtschip *de Schelde*, door den commandant van dien bodem welwillend afgestaan, bij afwisseling het *Wilhelmus* en de volksliederen speelde.

Niettegenstaande den grooten toevloed van menschen, is echter, ten gevolge der doeltreffende maatregelen, welke er genomen waren om ieder van eene behoorlijke plaats te voorzien, alles in de volmaaktste orde afgeloopen."

Ingezonden Stukken.

Iets over het physiologeren, ook wel eens lasteren genoemd.

II.

Wij zeiden in ons eerste artikel (zie *Vlissingsche Courant* van 9. October) dat het doorhalen van bijzondere personen, door middel der vrije drukpers niets nieuws is; o néén! troost u arme gephysiologeerden, troost u wanhopigen, die uwe gebreken en misslagen zoo ten toon gesteld ziet, gij zijt de eerste niet, noch zult de laatste zijn; maar verblijd u zonder moeite den roem deelachtig te worden die vroeger slechts hun te beurt viel, die na dagen en nachten hoofdbrekens, een boek hadden zamengesteld, en tot loon voor hunne moeite en voor dat hoofdbreken, door de recensenten (die verduivelde litterarische bullebakken) verschrikkelijk werden doorgehaald; immers welk lezer der regtzinnige Vaderlandsche Letteroefeningen, van den nooit Jonden Gids, of zoogenaamden Recensent alias ook der Recensenten, heeft zich somtijds niet verbeten uit louter pret, hoe die heeren letterkundigen elkander dikwijls in de haren zitten.

Langzamerhand waaide de kritiek-lust ook naar het staatkundige over, en hoe dit wel anders in een land, dat eene grondwet bezit die aan elk uitdrukkelijk verlof geeft, de daden van het gouvernement te beoordeelen, en dat tevens een gouvernement bezit, dat er nooit het minste aan dacht te zorgen, dat er op deszulfs daden niets of dan ten minsten weinig van belang viel aan te merken; een gouvernement dat op eene grondwet rust, die in artikel 225 de drukpers *een doelmatig middel tot uitbreiding van kennis en vordering van verlichting* noemt, en waarvan tevens sommige der ministers zich vermeten de uitingen van dat orgaan met minachting te beantwoorden, en door er zich niet aan te storen, steeds nieuwe stof geven tot herhaalde aanvallen van die vrije drukpers, welks aanhang wij in de laatste jaren zoo ongelukkig hebben zien aangroeijen en die God weet het waar zal eindigen.

Thans is die kritiek-lust uit de letterkunde en staatkunde, ook in het private leven overgewaaid; getuige de Nederlandsche, 's Gravenhaagsche, Rotterdamsche en Amsterdamsche physiologieën, waarin, vooral in de beide laatsten, de personen als het ware met de vingers worden aangewezen; getuige de menigvuldige aanvallen in de dagbladen, op de handelingen van ambtenaren, die soms met een goed doel gesteld zijn, en ten goede werken, al is het hun die den aanval te verduren hadden juist niet aangenaam; doch die soms ook helaas met het kennelijk doel geschreven zijn, om de aangevallen personen, hetzij dan verdiend of onverdiend, in minachting bij het publiek te brengen, en die klaarblijkelijk uit eenen personelen haat voortvloeijen.

(*Vervolg hierna.*)

MENGELINGEN.

DE MILITAIRE WANDELING.

Eene schets uit mijn soldatenleven.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Ik laat mij kielhalen, zei ik, als ik weet, of er wel eens voor mij geloot is. — « Dat moeten je houwen of je voogden dan toch weten." — Hum! ja! doch 'k ben maar zoo'n een stroolje komen aandrijven. — « Dus een vondeling?" — « Verdoemd — ja!" schreeuwde ik; want liever bij den felsten stoker in de ra te zitten, dan zulk eene verwenschte bekentenis te doen. — « Dan moest ik mij bij den burgemeester van mijne laatste woonplaats vervoegen," — en een klerk, niet een gesigt zoo ruig als mijn scheermes en zoo wit als zeeschuim, wees mij de deur.

« Ik stond te kijken, als een koksmaat, die zijne erwten heeft laten aanbranden. Eindelijk, toen 'k met een frisch oorlam mijn verstand weer wat had opgekalefaat, nam ik eens hoogte en begreep, dat ik koers moest houden naar U; waar 'k in mijn jonge jaren op stapel had gelegen. Ik peilde mijn beurs eens en besloot, mij maar op de trekschuit in te schepen. De drommel hale alle trekschuiten; mijne schildpaddenfiguur kon in die kast nog niet eens regtop staan. Neen, dan leve de zee! Na een miserabele reis stapte ik 's avonds te U aan wal. Pas wist ik, waar de burgemeester op zee lag, of ik klampte hem aan boord. Waarachtig, korpus! nooit heb ik bij de Zuidzee-eilanders leelijker tronie gezien, dan die meneer zette, toen ik hem nog zoo laat voor den boeg kwam. — « Morgen om twaalf uur op het stadhuis!" — kommandeerde hij, en bij 't heengaan dacht ik, dat het jammer was, dat van den vent geen stuurman was gegroeid, want met zulk een bullebakstem kon men gemakkelijk de kosten van een roeper uitwinnen. Daar ik in bekend water voer, landde ik, na nog een paar bogten te lij en te loever, in een slaapstee aan en kwam daar voor een dubbeltje in kooi.

« 's Morgens, klokke twaalf, was WILLEM present. Ik zei kortaf, waarom ik kwam. Men haalde daarop een paar boeken voor den dag en na 't vragen van mijn naam begon men te peilen. 'k Wierp 't lood eens uit een paar maal, tot een van de heeren riep: « WILLEM SLUIS!" — Ho! riep ik, blij, dat de zaak haar beslag had. Maar ja wel, ik was, heette 't, voor de loting gesmokkeld. Men deed mij op uitkijk staan, en nooit heeft mij de hondewacht zoo verveeld, als 't half uur, dat ik nu tusschen lucht en water hing. « Kom binnen!" zei een kerel met een sabel en stok, en nu werd mij dood eenvoudig aangezegd, dat SLUISJELIER voor vijf jaren bij de militie was ingelijfd. Wat! riep ik, vijf jaren onder de landkrabben! Zoo lang kan ik 't onmogelijk uithouden op het drooge. Maar men deed mij begrijpen, dat ik best zou doen met bij te draaijen, op penie van erger haverij. 'k Had mij al zoo lief op de kust van Groenland laten vallen, met gevaar voor den walvisch, als daar in 't kakelbonte pak te gaan, doch 'k was nu op 't droog verzeild en bij veel stampen kon de kiel het heel stuk stooten. In plaats van naar Amsterdam, nam me een korporaal op 't sleeptouw naar ter Gouw mee en daar staken ze me in 't liverij en gaven me voor handspaak een snaphaan in de hand."

Hij wilde voortgaan, doch de trom gebood zwijgen, en gaf ons rust bij de kerk van R.

Toen ik het dorp, indien zes of zeven huizen met kerk en toren dien naam mogen dragen, rondslenderde „schoof de Zwitsersche langbaard mij op zijde, en vroeg met al de, den Zwitser zoowel als den Duitscher in het buitenland eigene onderdanigheid: « Karporal, verkehen sie mir, dat ick uwé von morgen was unangeneims segt haab," waarop ik hem een vriendelijk antwoord gaf, en ging toen eens het kerkgebouw opnemen. Te vergeefs zag ik naar een jaartal om, en de kerk scheen dus, gelijk vrouwen van zekeren leeftijd, haren waren ouderdom met zedige schaamte te verbergen; schoon de tijd sporen genoeg bij haar had achtergelaten, om te doen zien, dat zij niet van gisteren was. Aan de kerk grenade de stille rustplaats der dooden. Hervormden en Roomsch Katholijken lagen hier vreedzaam zijde aan zijde, en ik maakte hieruit op, dat te R. eene grootere mate van verdraagzaamheid heerschte, dan op vele plaatsen van ons vaderland, waar men zorgvuldig de vermenging van het stof der belijders van onderscheidene geloofsbelijdenissen voorkomt en zoo doende de partijdige vijandschap in het graf doet voortduren.

Achter de kerk stond de pastorij, een net gebouw, met een nog netter tuin, wiens aanleg een gunstig getuigenis aflegde van den goeden smaak des bewoners. Meer dan huis of tuin, zou een bevallig hoofdje mij geboeid hebben, maar geen menschelijk wezen liet zich zien. Z. W. Eerw. was zeker niet ten zijnent of had aan de akademie de militairen genoeg leeren kennen, om er niet meer nieuwsgierig naar te zijn.

Voortgaande, kwam ik voorbij het schoolgebouw, en ziende, dat reeds eenigen mijner makkers hetzelve waren binnengetreden, ging ook ik eens de inwendige inrigting opnemen. De talrijke jeugd getuigde van de wijde uitgestrektheid van het dorp. Bij de meesten der kinderen nam men die stompe gelaatsuitdrukking waar, welke der dorpsjeugd veelal eigen is. Den onderwijzer zoude ik, indien ik hem buiten de school ontmoet had, veeleer voor den barbier, dan voor den pedagoog van het dorp gehouden hebben, zoo overvloedig was zijn kale, groene jas, ten minste scheen mij wel dat groen de oorspronkelijke kleur van het stuk was, met glanzig vet overdekt. Nu echter kon men zich bij de beschouwing van 's mans stijfdeftige gelaatstrekken, wier bewegingen slechts de nauwkeurig bepaalde uitkomsten van wiskunstige berekeningen schenen, geen oogenblik in den persoon vergissen. Op eenen bank staande zwaaide hij met waardigheid een langen staf van Spaansch riet over de hoofden zijner kweekelingen, en wanneer de logge dorpsgeesten op het punt waren van in te sluimeren, was eene enkele aanraking voldoende, om den boozen geest te bannen. Zonderling staken de ronde blozende gezigten der kinderen af bij het bleeke ingevallene gelaat van hunnen gestrengen mentor, dat door eene akelige loodkleur overtogen was. Het deftige van 's mans voorkomen werd nog aanmerkelijk verhoogd door het literair smaak gebeden haar, dat, midsvan van kleur, tot het gelaat in de schoonste harmonie stond, zijnde even als dat van wijlen den goeden CLEMENS, toen hij nog dorpsonderwijzer was, door den barbier tot een sierlijk kransje geknipt. Eene deugd, eene groote, in hare gevolgen onschatbare deugd moest men den man onvoorwaardelijk toekennen. Zuinigheid met vlijt bouwt huizen als kasteelen, dacht de meester; en daar de hem toevertrouwde landjeugd, om naderhand met goed gevolg den akker te kunnen beploegen, toch volstrekt met den geographischen toestand der wereld bekend moest zijn, had 's mans scheppend vernuft, om de zeker nog al aanmerkelijke uitgave voor landkaarten te besparen, met behulp van potlood en krijt op de witte muren de schoonste kaarten voortgebragt. Wie ware niet tevreden geweest, wanneer hij de jongens met bewonderenswaardige vlugheid met de punt van den kachelpook had zien aanwijzen, waar Parijs of Londen ligt, of hoe lang den muur naar de verstgelegene oorden der aarde zien reizen?

(*Vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. November. Sedert 31. October zijn alhier ter reede gekomen, Voor Antwerpen bestemd:

Catharina, H. G. Lever, Greifswald, Wilhelmina, H. H. Mensen, Carolinjengeel, die Hoffnung, R. J. Luths, Hoeksrel, alle garst; Caroline, J. Radmann, Riga, hout; Anna Maria, K. Huis, Londen, stukgoed.

Voor Middelburg bestemd:

D'Anjina, N. W. Hazewinkel, laatst van Vlissingen, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Maria Antoinette, C. Ocket, Vera Crux; l'Esperance, F. Bulhop, beide stukgoed, Lijra, J. Brown, the olive Branck, P. Dupin, beide boomschors; alle Londen; Harriet, S. Reene, Havanah, Aurora, H. Hjostrom, Giffle, beide stukgoed; Diana, J. Greis, Hull, vlas.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.